

ש מ ו א ל ה י ר ש ה ו י ט

בן רבקה ומניס

נולד: כ"ג כסלו תרט"ד 12.11.1903
 נפטר: י"ז כסלו תשמ"ז 19.12.1986

שמוליק בן רבקה ומניס נולד בנובמבר 1903 בעיר אסקולה בגליציה המזרחית. ב - 1915 פרצה מגפת כולריע איומה שהשמידה את כל משפחתו. שמוליק ואחותו התיתמו אך המשך לימודיו מבית היתומים עד שגויס לצבא הפולני והיה יהודי יחיד בפלוגה של גויים. בפולין תחת שלטונן של גרמנים היו ימים קשים ליהודים ושמוליק נהיה פעיל בתנועת הנוער הציוני של לבוב. בשלב מסוים באופן טבעי הרגיש שמוליק שהגיע זמנו לעלות ארצה, הוא זוכה בסרטיפיקט ועולה יחד עם חברים לארץ ישראל.

מספר חודשים שהה בפתח-תקוה עד שגויס לתנועת ההתיישבות. (תקופה מסוימת קראו לה כאן, שמאל המגויס).

1936 - היום לפני 50 שנה. שמוליק מגיע לגשר ועובד בתחנת הכח בנהריים במשך שנה וחצי. עם המעבר לאשדות ב - 1938 שמוליק "נתפס" לנושא הרפת. להכנס באותה תקופה לעגן "אצילי" זה לא היה קל ושמוליק מפעיל פרוטקציות ומגשים את דריגו.

מאז במשך 48 שנים. (להוציא הפסקות קצרות ב - 1948 כאחראי על תחנת הגפירים במקומית. זמן קצר ב"אשד", שנה בסידור עבודה.)

שמוליק במשך 48 שנים עבד בדפת רפתן רוצה ומרוצה גאה על הצלחתה של רפת באשדות, עצוב בפגיעה.

שמוליק היה אופטימי חסר תקנה וגם צעיר ניצחני.

שנים שהיה פעיל בחוג האיזורי לספרות "במועדון העמק", בחוג האזורי לידיעת הארץ, צעד בכל הצעדות, למד בחוגי המיכללה. לא פיספס שום הרצאה באשדות או באיזור תמיד הגיע ראשון הקשיב קשב רב, התעניין ושאל. רצה להבין טוב יותר.

למרות גילו המתקדם היה שמוליק פתוח לרעיונות חדשים. פתוח ללימודים רצה לדעת

עוד ועוד להבין יותר ויותר. לא היסס להביע דעה, לא התבייש לשאול למרות העבודה הקשה ברפת דאז ביצעו הכל בידיים. חליבה, ערבוב התערובת, העמסתה וחלוקתה ביד, רחיצת הפרות בידיים, הוצאת הקרציות בידיים ועד ביטול ארוחת הלילה. למרות כל אלה נמצא בשמוליק המרץ להיות עירני באסיפות, עירני לבעיות העקרוניות בחיי הקיבוץ ושותף לארועי התרבות. עד ימיו האחרונים דיבר איתי על כך שצריך ואפשר לרוסס את חיי הרוח של הקיבוץ. לאחרונה היה מודאג מאד מכך שלא נמצא מרכז תרבות.

את משפחתו הקטנה ושתי בנותיו רבקה'ה ועדה אהב וטיפח דאג וטיפל ועל אף המצבים הקשים אותם ידע נשאר אופטימי ביחס, בהיכרו הפרטיים וביחס לחיי הקיבוץ.

שמוליק לא ראה בהשתנות חיי הקיבוץ צרה. האמון שהקיבוץ צריך ללכת עם הזמן ולמרות אמונתו בעקרונות הקיבוץ שמח שהוא הלך עם הזמן. היה שותף פעיל בויכוחים על הגשה עצמית, תקציב כולל, ולינה משפחתית אך שמח כשהדברים קרו. שמוליק האמין כל הזמן שהתנועה הקיבוצית תחיה עוד שנים רבות למרות או אולי בגלל יכולתה להשתנות.

הוא הצטער שאין דור המשך במיכורת, בנגריה, בסנדלריה ובנוי. יחד עם זאת אמר לי פעם שכל פעם שהוא חוזר מהעיר לאשדות הוא מתרגש מחדש, ליבו מתרחב.

את שמוליק נעים היה לפגוש ברחוב גם בשנה האחרונה כשבעיות הבריאות הציקו לו לא
ראו את זה עליו. תמיד היה מקדים שלום עם קידה קטנה, מחייך, שואל מה נשמע. התעניין
באמת.

תחסר לנו בנוף האשדותי - עצוב לנו בלעדיך

נזכור אותך שמוליק כצעיר תמידי.

אנחנו ננסה לשמור בקיבוץ את אודרת האופטימיות ננסה לשטור על ערכים.

נהיה פתוחים וקשובים לדור הצעיר.

נוח על משכבך בשלום.

ירנתן